

Мѣсецитъ на годината.

(приказка).

I.

Живѣла едно врѣме вдовица съ двѣ дъщери. По-голѣмата—Мария била заварена, а по-малката—Ана — доведена. Майката обичала повече малката си дъщеря, а мразѣла голѣмата, защото тя била по-хубавица.

Мария не знаела, защо толкова я мрази майка ѝ, та за нищо и никакво я мѣмри при всѣко виждане. Работата си Мария гледала добръ и на врѣме свѣршвала всичко: метене, миене, пране, шиене, тъкане. Ана си живѣла, като господарка—нищо не похващала И за всичко това майката отплащала на Мария съ хокания и бой. Мария всичко търпѣла.

Отъ постоянната работа Мария ставала отъ день на день по-здрава и по-хубава, Ана пъкъ наопаки: изсѣхвала и погрознѣвала.

„И двѣтѣ вече порастоха, мислѣла си майката скоро ще ги ожения. Но какъ ще настаня милата си Анка, когато другата проклетия сѣкашъ, хубавѣе. Азъ трѣба да прѣмахна тази Мария.“

II.

Прѣзъ мѣсецъ януари Ана заискала горски теменуги. Тя се обърнала къмъ Мария:

— Иди въ гората и набери теменуги да се накитя!

— Милостиви Боже! извикала Мария. Какви теменуги искашъ по това врѣме, сестро! Навсѣкждѣ изъ гората снѣгъ до колѣно . . .